

Tó utca

éges-régen volt egy hatalmas utca. Ennek az utcának a helyén régebben tó volt. Ez egy varázslatos tó volt: még öreg Bárkányi Juliska néni is kislány lehetett a partján, pedig ő csak öreg volt. Juliska néni gólyalábakon járkált ennek a tónak a partján és benn a vízben. Vagy ez még régebben lehetett? Amikor még tenger volt a tó? Ha átlapozom ezeket a parányi kis időlapokat, el is érkezem az utcához. Vagy még mindig nem? Amíg átér a gyermek az álom-ágyból az utca túlsó oldalára, ahol szürkére fakult öreg kapu küszöbje várja – talán a deszkák a napsütés küllőit utánozzák –, óriási szélességű utcát kell megjárnia. Reggel. A nap gyönyörűen, minden részét elosztogatva süt. A rossz kapu deszkája szemben van vele, melegségből oda jut a legtöbb. A fényből is. Ott ül a gyerek – vagy már nagy gyerek –, s elképzeli, hogy valaha kellett lennie egy hatalmas tengernek, melynek a helyén réges-régen utca volt. Egy igencsak kicsike utca. A Tó utca.

Nekem igazából – ki e sorokat írom – van egy bátyám. Nála meg lehet találni ennek az utcának tábláját házszámmal. Fehér pattogzott zománcú a tábla, a négy sarok csavarhelye körül enyhén rozsdás a vaslemez. Testvérem mindent megőriz. Nagyon szereti a kis tárgyakat. Mindig próbáltam ezt a jó tulajdonságát átvenni, de mindig beporosodtak nálam ezek a szépségek. Azt hiszem a titok nála van, nem is kutatom, mert jobb ha nála nem porosodnak be. Valószínű, ő erős.

Apukám sietni tud haza a munkából, nagyon siet haza, biztos már kész a vacsorája, gyorsan megeszi, és újból mehet vissza dolgozni. Szaladni nem látom. Egyszer kisgyerek korában, mikor a tehenet fejte, az rálépett a lábára, és eltörte apukám lábát. Azóta nem szereti se a tejet, se a tejfölt, se a többi ilyet. Az ő bátyja egyszer régen, mikor a Nagy Víz visszament, egy akkora halat hozott a karjában-kezában, hogy a farka a port söpörte. Az ő bátyja akkor nagy volt. A hal is igazi volt. Akkor mindenki evett halat. Én jól emlékszem nagyapámra, nagyon szorgalmas volt, de a felhőket is nézte. Ha a földön dolga volt, és végigment egy soron, utána mindig megfürdött a folyóban. Tüdőgyulladás lett ebből. Vasárnaponként reggel ollóval nyesegette szürkésfehér szakállborostáit. Apukám is így emlékszik rá. Ő még arra is emlékszik, hogy meghalt a nagyapa. Erre én nem emlékszem. Apukám kisfiú volt, mikor meghalt a nagyapa. Apukám nagyapja csuda erős volt. Csikós volt az előneve. Minden töretlen csikó rá volt bízva, ha megnőttek, ő ülte be őket először. Ő még az állatokkal élt. A lovak, csikók szeme csodálatos. Opál tenger-tó, remegés-hártya, szomorú tisz-

taság. A gyermek és a csikó szeme nagyon hasonlít. Volt egy lovam gyerekkoromban: Csillag nevű. Igaz, volt egy másik lovam is: Ráró. Azt nem szerettem annyira. A neve miatt. A Csillag igazi volt. Hűségesen elvitt mindig, bárhová kellett röpdlni. Apukám egy nagy háború idején beleesett a jeges folyóba. Akkor rabszolgamunkát végeztek vele. Senki sem merte kihúzni. A nagy fagyos folyóból kiúszott, úgy fagyottan hazért. Biztos mérges volt akkor. Nagyanym forró italától meggyógyult egyből. Piroska nagyanyám. Ó szülte anyukámat. Vagy anyukám dajkálta élete utolsó éveiben? ☒